Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem.

Nr. 29. Warszawa, dnia 20 października 1936 r. Rok XIX.

DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

Prenumerata roczna 12 zł. **Cena egzemplarza 50 gr.**

Prenumeratę należy wpłacać na konto P. K. O. Nr. 30-197 „Dziennik Urzędowy Ministerstwa Spraw Wewnętrznych" zaznaczając na odwrocie blankietu nadawczego „Należność za prenumeratę Dziennika Urzędowego Min. Spraw Wewn."

Adres Redakcji: Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, ul. Nowy Świat 69, Wydział Org. Prawny Tel. 220-20.
Adres Administracji: Nowy Świat 69, tel. 678-40.

Sprzedaż numerów pojedyńczych i ubiegłych roczników — Warszawa, ul. Senatorska 29 sklep Nr. 22, tel. 696-87;
Wysyłka pojedyńczych numerów i roczników za zaliczeniem pocztowym.

TREŚĆ.

A. DZIAŁ URZĘDOWY.

II. OKÓLNIK Nr. 79.

III. PISMA OKÓLNE.

B. PRZEDRUKI.

I. DZIENNIK USTAW R. P. Nr. Nr. 78 — 79.

II. MONITOR POLSKI Nr. Nr. 234 — 242.

C. BIBLIOGRAFIA.

I. WYDAWNICTWA ZALECONE.

II. WYDAWNICTWA INTERESUJĄCE ADMINISTRACJĘ SPRAW WEWNĘTRZNYCH.

A.

II. Okólniki Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

206.

OKÓLNIK Nr. 79

z dnia 13 października 1936 r.

o organizacji służby melioracyjnej w powiecie.

(Nr. SG. 70-9-2).

Do

P. P. Wojewodów (z wyjątkiem śląskiego) i Przewodniczących Wydziałów Powiatowych.

Zarządzeniami Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych wydanymi w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych utworzone zostały referaty melioracyjne w starostwach województw środkowych, wschodnich i południowych dla spraw melioracyjnych z zakresu administracji rolnictwa i reform rolnych; analogiczne referaty istnieją już od r. 1934 w województwach: poznańskim i pomorskim.

Niezależnie od powyższych referatów działają w niektórych powiatach również inżynierowie i technicy melioracyjni, utrzymywani przez powiatowe związki samorządowe.

W celu ścisłego powiązania fachowej działalności personelu meljoracyjnego w powiecie, zarówno państwowego jak i samorządowego i uniknięcia w ten sposób szkodliwej dla pracy dwutorowości, — proszę Pana Wojewodę o spowodowanie w drodze nadzoru nad samorządem, aby na terenie podległego Panu województwa związki samorządowe utrzymywały stały i ścisły kontakt w zakresie swych prac melioracyjnych z kierownikami referatów melioracyjnych odnośnych starostw.

W związku z tym samorządowy personel melioracyjny winien przedstawiać właściwemu kierownikowi referatu melioracyjnego w starostwie programy prac melioracyjnych podejmowanych przez samorząd, projekty konkretnych robót melioracyjnych i kosztorysy tychże oraz preliminarze budżetowe samorządów w części, dotyczącej melioracyj, wreszcie uzgadniać z nim ważniejsze posunięcia melioracyjne w powiecie, jako to: sposób wykonywania ustawy szarwarkowej, zakres popierania akcji melioracyjnej i zasady organizowania konserwacji nad publicznymi przedsiębiorstwami melioracyjnymi. Kierownik referatu melioracyjnego w starostwie sprawuje nadzór nad działalnością samorządowego personelu melioracyjnego i komunikuje swe uwagi i spostrzeżenia związane z działalnością tego personelu właściwemu przewodniczącemu wydziału powiatowego.

(—) Sławoj Składkowski
MINISTER

III. Pisma Okólne Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

207.

PISMO OKÓLNE

z dnia 19 października 1936 r.

o walce z drożyzną.

(Nr. Apr. 89-7-1).

Do

P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę, Prezydentów Miast i Starostów.

Dobroczynna dla całości gospodarstwa społecznego zwyżka cen zbóż wykorzystana została przez elementy spekulacyjne jako pretekst do wywoływania niczym nieuzasadnionej fali drożyzny niemal wszystkich artykułów powszedniego użytku.

Rząd przystępuje z energią do walki ze spekulacją i wzywa do pomocy całe społeczeństwo.

Krótkowzroczni, egoistyczni wyzyskiwacze ogółu przez podbijanie cen artykułów pierwszej potrzeby, ukrywanie posiadanego towaru i szerzenie niepokojących pogłosek o mających jakoby nastąpić zwyżkach cen — będą karani bezlitośnie.

Rozbijają oni zwartość i wzajemne zaufanie obywateli Państwa, stwarzając podłoże do nieufności i niezadowolenia.

Dlatego też zarządzam:

1) wszyscy P. P. Wojewodowie, Prezydenci Miast i Starostowie oraz podległy im personel poświęcą aż do odwołania przynajmniej jedną godzinę czasu dziennie na osobistą kontrolę cen artykułów powszedniego użytku i ekcję walki z drożyzną w terenie,

2) wszystkie władze administracji ogólnej i podległe im organa wzmocnią prowadzoną już akcję walki z drożyzną, opierając się na obowiązujących w tej mierze przepisach prawnych i zarządzeniach,

3) nazwiska winnych spekulacji mają być ogłaszane w dziennikach dla napiętnowania ich jako szkodników społecznych,

4) wszelkiego rodzaju ulgi i pobłażliwości natury administracyjnej, sanitarnej i t. p. winny być wstrzymane w stosunku do wszystkich przedsiębiorstw i nieruchomości, będących własnością lub w posiadaniu osób winnych spekulacji — aż do zamknięcia tych przedsiębiorstw włącznie,

5) w ciągu tygodnia t. j. do 26.X r. b. — a w razie potrzeby i wcześniej przedstawią mi P. P. Wojewodowie umotywowane wnioski na wysłanie szczególnie winnych do Berezy.

Ostrzegam władze administracyjne, że ujemne wyniki w walce ze spekulacją i drożyzną uważać będę za dyskwalifikację z natychmiastowym wyciągnięciem służbowych konsekwencyj.

(—) Sławoj Składkowski
MINISTER

208.

PISMO OKÓLNE

z dnia 13 października 1936 r.

o „Dniu Polaka za granicą".

(Nr. AP. 2-381).

Do

P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę, Starostów Powiatowych i Grodzkich, Dyrektorów Policji oraz Komisarza Rządu m. Gdyni.

Na prośbę Zarządu Głównego Towarzystwa Pomocy Polonii Zagranicznej, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych prosi o zarezerwowanie dnia 14 listopada 1936 r. na urządzenie uroczystości „Dnia Polaka za granicą".

Uroczystość ta ma być manifestacją uczuć narodowych i łączności całego społeczeństwa z Polonią Zagraniczną.

W celu dania Towarzystwu Pomocy Polonii Zagranicznej możności jak najbardziej pomyślnego przeprowadzenia jego zamierzeń, nie należy udzielać pozwoleń na urządzanie w powyższym terminie zbiórek publicznych i różnego rodzaju imprez, szczególnie o charakterze propagandowym, które mogły by stać w sprzeczności z akcją Towarzystwa albo utrudnić lub osłabić zainteresowanie społeczeństwa tą akcją.

W wspomnianym wyżej terminie Towarzystwo położy główny nacisk na akcję propagandową. W razie gdyby organizatorzy pragnęli w tym dniu przeprowadzić także zbiórkę publiczną decyzję w tej sprawie pozostawia się Panu Wojewodzie (Komisarzowi Rządu).

W związku z powyższym Ministerstwo Spraw Wewnętrznych prosi o otoczenie specjalną opieką i udzielenie wszelkiej możliwej pomocy organizatorom powyższej imprezy.

(—) Michałowski
DYREKTOR DEPARTAMENTU

209.

PISMO OKÓLNE

z dnia 13 października 1936 r.

o zasadach dodatkowych wynagrodzeń urzędników państwowych

(Nr. GB. 13-76-60).

Do

Urzędów Wojewódzkich, Komisariatu Rządu na m. st. Warszawę, Przewodniczących Wydziałów Powiatowych, Prezydentów Miast oraz Naczelnika Urzędu Spraw Mniejszości w Katowicach.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych podaje do wiadomości i stosowania poniżej umieszczone pismo Ministerstwa Skarbu z dnia 28 września 1936 r. Nr. D. III. 13478/3/36 w sprawie dodatkowych wynagrodzeń urzędników państwowych.

Powołane w tym piśmie poprzednie zarządzenia podane były przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w pismach okólnych: z 20.III. 1936 r. Nr. GB. 13/76 (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr. 9, poz. 48), z 16.IV.1936 r. Nr. GB. 13/76-30 (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr. 12, poz. 70) oraz w okólniku Nr. 67 z 7.VIII.1936 r. (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr. 23, poz. 166).

(—) Hausner
DYREKTOR GABINETU MINISTRA

Otrzymują nadto:

Komenda Główna Policji Państwowej,
Korpus Ochrony Pogranicza,
Główny Urząd Statystyczny,
Państwowe Zakłady Wodociągowe na Górnym Śląsku.

MINISTERSTWO SKARBU
Warszawa,
dnia 28 września 1936 r.
L. D. III. 13478/3/36.

Do

Kancelarii Cywilnej Prezydenta Rzeczypospolitej, Biura Sejmu i Senatu, Najwyższej Izby Kontroli, Prezydium Rady Ministrów i wszystkich Ministerstw

w/m.

W związku z okólnikiem Nr. 53 Pana Prezesa Rady Ministrów z dnia 30 lipca 1936 r. Nr. 48-59/1 Ministerstwo Skarbu zarządza co następuje:

Uzupełnia się okólnik Ministerstwa Skarbu z dnia 11 marca 1936 r. L. D. III. 2880/1/36 w sprawie zasad dodatkowych wynagrodzeń urzędników państwowych przez dodanie p. 10 w następującym brzmieniu: „Diety i koszty podróży oraz wszelkie podobne należności, mające charakter zwrotu kosztów, winny być przez przedsiębiorstwa, instytucje i t. d. wskazane w p. 4 lit. b. wpłacone w trybie, przepisanym w p. 8. Właściwe przedsiębiorstwa, instytucje i t. d. należy o tym zawiadomić.

Należności, o których mowa w ustępie poprzednim winny być wypłacane urzędnikowi państwowemu przez jego władzę służbową według norm, ustalonych w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 28 marca 1934 r. o należnościach w razie pełnienia czynności służbowych poza zwykłym miejscem służbowym oraz w razie przeniesienia na inne miejsce służbowe (Dz. U. R. P. Nr. 35, poz. 320) z późniejszymi zmianami, lub określonych w zawartej z urzędnikiem państwowym umowie służbowej.

O ile w obowiązujących przepisach prawnych ustalone są odmienne stawki należności, o których mowa w punkcie niniejszym należy spowodować zmianę tych przepisów".

Przepisy okólnika Ministerstwa Skarbu z dnia 8 kwietnia 1936 r. L. D. III. 5646/4/36

w sprawie dokonywania wypłat dodatkowych wynagrodzeń urzędników państwowych mają odpowiednie zastosowanie do wypłat, omawianych wyżej należności.

(—) E. Kwiatkowski
MINISTER SKARBU

210.

PISMO OKÓLNE

z dnia 13 października 1936 r.

o Szkole Francuskiej Garbarstwa w Lyonie—(odr. sł. wojsk.).

(Nr. Wojsk. B. 8-18-1).

Do

Urzędów Wojewódzkich, Komisariatu Rządu na m. st. Warszawę i Starostw.

Wskutek pisma Ministerstwa Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego z dnia 8 października b. r. Nr. I. Praw. 2542/43/36, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych komunikuje, że Szkoła Francuska Garbarstwa (Ecole Française de Tennerie) w Lyonie, jako część składowa uniwersytetu, uprawnia studentów do odroczeń służby wojskowej z art. 63 p. 2 ustawy o pow. obow. wojsk., przy zachowaniu przepisów art. 3 rozporządzenia Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego z dnia 10 lipca 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr. 58, poz. 433).

O powyższym należy uczynić odpowiednią adnotację na str. 955 przytoczonego Dziennika Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej.

(—) Wyszyński mjr.
DYREKTOR BIURA WOJSKOWEGO

Ponadto otrzymują do wiadomości:

1) Ministerstwo Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego—na Nr. I. Praw. 2542/43/36 z dnia 8 X. b. r.
2) Ministerstwo Spraw Wojskowych—Departament Uzupełnień.
3) Ministerstwo Spraw Zagranicznych.

211.

PISMO OKÓLNE

z dnia 14 października 1936 r.

o cenach soli.

(Apr. 73-11-2).

Do

Urzędów Wojewódzkich, Komisariatu Rządu na m. st. Warszawę, P. P. Starostów i Prezydentów Miast.

W ślad za pismem okólnym z dnia 27 lipca b. r. Nr. Apr. 73/11-1 w sprawie cen soli (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr. 21, poz. 150) Ministerstwo Spraw Wewnętrznych podaje do wiadomości, że Polski Monopol Solny rozesłał bezpłatnie za pośrednictwem Hurtowni Soli cenniki soli dla wszystkich punktów detalicznej sprzedaży.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych prosi o zwrócenie uwagi, przy sposobności lustracyj sklepów detalicznych, — by cenniki te były wywieszane w miejscach widocznych w każdym sklepie prowadzącym detaliczną sprzedaż soli. Winnych nieujawniania cen soli należy pociągać do odpowiedzialności karno-administracyjnej za przekroczenie § 1 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z 20.II.1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 139).

(—) Dr Igielski
DYREKTOR BIURA APROWIZACYJNEGO.

212.

PISMO OKÓLNE

z dnia 15 października 1936 r.

O Hebrajskim Instytucie Technicznym w Haifie — uprawnienie słuchaczów do korzystania z odroczenia służby wojskowej.

(Nr. Wojsk. B. 8-7-2)

Do

Urzędów Wojewódzkich, Komisariatu Rządu na m. st. Warszawę i Starostw.

Na podstawie pisma Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego z dn. 3.X. 1936 r, Nr. I. Praw-2542/46/36, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych komunikuje, że Hebrajski Instytut Techniczny w Haifie jest uznany za wyższy zakład naukowy, uprawniający słuchaczów do korzystania z odroczenia służby wojskowej na podstawie art. 63 p. 2 ustawy o powszechnym obowiązku wojskowym.

W związku z powyższym należy w wykazie szkół załączonym do rozporządzenia Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego z dn. 10.VII.1936 r. (Dz. U. R. P. Nr. 58, poz. 433) uczynić na str. 959 jako punkt 2 w dziale 9-tym szkół w Palestynie odpowiednią adnotację.

(—) Wyszyński mjr.
DYREKTOR BIURA WOJSKOWEGO

Otrzymują do wiadomości:

Ministerstwo Spraw Wojskowych — Departament Uzupełnień.
Ministerstwo Spraw Zagranicznych — Departament Konsularny

213.

PISMO OKÓLNE

z dnia 17 października 1936 r.

o ankiecie w sprawie zmniejszenia obiegu papierów.

(Nr GL. 64-5-14).

Do

P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę, Starostów i wszystkich Urzędników administracji ogólnej.

Pismem okólnym z dnia 8 lipca 1936 r. Nr. GL. 64-5/11 (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn.

Nr. 20, poz. 142) Pan Minister Spraw Wewnętrznych w związku z powołaniem międzyministerialnej komisji do zbadania sprawy zmniejszenia obiegu papierów, zwrócił się do wszystkich urzędników administracji ogólnej z apelem o zainteresowanie się tym zagadnieniem i upoważnił ich do nadesłania bezpośrednio pod adresem Ministerstwa Spraw Wewnętrznych swoich spostrzeżeń i wniosków w omawianej dziedzinie.

W związku z tym Ministerstwo otrzymało materiały, spostrzeżenia i wnioski od szeregu urzędników w następującej kolejności:

1 od Tadeusza Janowskiego — sekr. administracyjnego w starostwie pow. w Kępnie

2 od Feliksa Góreckiego — pom. kanc. w starostwie w Sanoku

3 od Władysława Kołodzieja — pom. administracyjnego w urzędzie wojewódzkim poleskim

4 od Wojciecha Krasińskiego — urzędnika w urzędzie wojewódzkim poznańskim

5 od Wł. Otockiego — wicestarosty w Rypinie

6 od B. Łacwika — pom. kanc. w starostwie w Rawie Mazowieckiej

7 od Jana Iwaszkiewicza — podreferendarza w starostwie pow. w Wilejce

8 od Franciszka Juszczaka — sekr. administracyjnego w starostwie pow. w Rawiczu

9 od Wojciecha Kostołowskiego — starosty pow. w Sokalu

10 od Bolesława Popiela — wicestarosty w Przeworsku

11 od Władysława Bobera — referendarza w urzędzie wojewódzkim we Lwowie

12 od Leona Walickiego — kierownika oddziału w urzędzie wojewódzkim w Białymstoku

Nadesłane prace zawierają szereg rzeczowych spostrzeżeń i wniosków, mogących przyczynić się istotnie do ograniczenia obiegu papierowego w urzędach.

Wnioski te, zgodnie z pismem okólnym powołanym na wstępie, będą omówione niebawem na łamach Gazety Administracji.

(—) Hausner

DYREKTOR GABINETU MINISTRA

B.

I. Przedruki z Dziennika Ustaw R. P.

z 13 października Nr. 78 Rok 1936

Poz. 545. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 30 września 1936 r. w sprawie zmian w rozporządzeniu z dnia 22 marca 1929 r. o egzaminach, wymaganych do uzyskania prawa kierowania robotami budowlanymi i wykonywania projektów (planów) tych robót.

Na podstawie art. 368 ust. 4 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 lutego 1928 r. o prawie budowlanym i zabudowaniu osiedli (Dz U. R. P. Nr. 23, poz. 202) w brzmieniu ustawy z dnia 14 lipca 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr. 56, poz. 405) zarządzam co następuje:

§ 1. Ustęp 1 § 14 rozporządzenia Ministra Robót Publicznych z dnia 22 marca 1929 r. o egzaminach, wymaganych do uzyskania prawa kierowania robotami budowlanymi i wykonywania projektów (planów) tych robót (Dz. U. R. P. Nr. 19. poz. 182) otrzymuje brzmienie następujące:

„Ubiegający się o dopuszczenie do egzaminu powinien uiścić taksę egzaminacyjną: w kwocie 50 złotych, jeżeli idzie o egzamin określony w § 2, w kwocie 120 złotych, jeżeli idzie o egzamin określony w § 3 i w kwocie 80 złotych w przypadkach, przewidzianych w § 8 ust. 3."

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poz. 546. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 2 października 1936 r. o rozciągnięciu przepisów policyjnobudowlanych dla gmin miejskich na osadę Miedzna w powiecie węgrowskim, województwie lubelskim.

Poz. 547. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 2 października 1936 r. o rozciągnięciu przepisów policyjnobudowlanych dla gmin miejskich na niektóre osiedla gmin wiejskich na obszarze województwa wołyńskiego.

Poz. 548. Rozporządzenie Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 1 października 1936 r. wydane w porozumieniu z Ministrami: Spraw Wewnętrznych, Spraw Wojskowych oraz Przemysłu i Handlu o radiofonicznych urządzeniach odbiorczych.

Na podstawie art. 8 ust. 2 ustawy z dnia 3 czerwca 1924 r. o poczcie, telegrafie i telefonie (Dz. U. R. P. z r. 1933 Nr. 63, poz. 481) zarządzam co następuje:

Przepisy ogólne.

§ 1. (1) Przez „radiofoniczne urządzenie odbiorcze" rozumie się zespół odbiorczy, t. j. odbiornik i antenę napowietrzą bądź zastępczą, punkt odbiorczy przystosowany do odbioru słuchowisk radiofonicznych oraz radiofoniczną sieć rozdzielczą.

(2) Za „punkt odbiorczy“ uważa się połączenie przewodowe z odbiornikiem znajdujące się w innej izbie niż odbiornik.

(3) Za „radiofoniczną sieć rozdzielczą“ uważa się zespół odbiorczy i dołączone do niego punkty odbiorcze znajdujące się w mieszkaniach bądź innych pomieszczeniach użytkowanych lub używanych przez różne osoby.

§ 2. (1) Prawo nabycia, używania lub posiadania radiofonicznego urządzenia odbiorczego służy osobom, które uzyskały radiofoniczną kartę rejestracyjną.

(2) Karta rejestracyjna upoważnia do założenia objętego nią rodzaju i ilości radiofonicznych urządzeń odbiorczych, i poza wyjątkami przewidzianymi w rozporządzeniu, tylko w miejscu podanym w karcie (§ 5).

§ 3. Jedną kartą rejestracyjną może być zarejestrowana dowolna ilość radiofonicznych urządzeń odbiorczych:

1) w pomieszczeniach jednego mieszkania prywatnego,

2) w pomieszczeniach przedsiębiorstwa, zakładu lub instytucji albo na placu publicznym, w parku lub ogrodzie,

3) w pojeździe mechanicznym lub konnym, w łodzi lub na statku żeglugi powietrznej,

4) na statku żeglugi wodnej,

5) w pociągu kolejowym.

§ 4. Karty rejestracyjne są imienne i nie mogą być odstąpione. Karty rejestracyjne na okaziciela mogą być wydawane tylko przedsiębiorstwom handlu radiofonicznymi urządzeniami odbiorczymi, celem udzielenia tych kart osobom otrzymującym urządzenia odbiorcze na czas prób w ich lokalach.

§ 5. Karta rejestracyjna obejmuje: imię i nazwisko, zawód i adres osoby uprawnionej, miejsce założenia radiofonicznych urządzeń odbiorczych, ich rodzaj i ilość, według zgłoszenia złożonego przez osobę rejestrującą się, oraz datę zarejestrowania.

§ 6. Karty rejestracyjne wydaje się na czas nieograniczony; karty rejestracyjne terminowe wydaje się tylko w przypadkach, gdy nie może być zgłoszony stały adres.

§ 7. (1) Zgłoszenie o wydanie karty rejestracyjnej należy złożyć w urzędzie pocztowym (agencji) najbliższym dla miejsca zamieszkania (siedziby) bądź we właściwym urzędzie rejestrującym.

(2) Urząd pocztowy (agencja), który przyjmuje zgłoszenie a nie jest uprawniony do wydania karty rejestracyjnej, wydaje pokwitowanie z przyjęcia zgłoszenia. Pokwitowanie zastępuje czasowo kartę rejestracyjną.

(3) Karty rejestracyjne terminowe wydaje urząd (agencja), w którym złożono zgłoszenie. Karty rejestracyjne na czas nieokreślony wręcza właściwy urząd (agencja) rejestrujący.

§ 8. (1) Kartę rejestracyjną należy przechowywać w miejscu znajdowania się radiofonicznych urządzeń odbiorczych.

(2) W przypadku utracenia karty rejestracyjnej należy uzyskać duplikat w urzędzie, który wydał utraconą kartę.

§ 9. (1) Nabycie bądź posiadanie bez karty rejestracyjnej radiofonicznego urządzenia odbiorczego, nie doprowadzonego do stanu nieużywalności w sposób podany w § 16, powoduje odpowiedzialność w myśl art. 29 ustawy o poczcie, telegrafie i telefonie.

(2) O zmianach co do danych objętych kartą rejestracyjną (§ 5) osoba zarejestrowana powinna niezwłocznie zawiadomić (osobiście lub listem poleconym) urząd pocztowy (agencję), który wydał kartę rejestracyjną. Otrzymanie zawiadomienia o zmianach urząd potwierdza pisemnie; potwierdzenie urzędu należy przechowywać przy karcie rejestracyjnej jako jej część składową.

(3) Osoba zarejestrowana może bez zawiadomienia (pkt 2) na okres trzech miesięcy założyć zarejestrowane radiofoniczne urządzenie odbiorcze w miejscu innym niż wskazane w karcie rejestracyjnej, tylko w przypadkach wyjazdu do miejsc kuracyjnych, na letnisko i wycieczek turystycznych. Antenę pozostawioną w miejscu stałego założenia urządzenia, należy unieruchomić w sposób ustalony § 16.

(4) Założenie bez zawiadomienia (pkt 2)— poza przypadkami, przewidzianymi w pkt (3) — urządzenia radiofonicznego w innym miejscu, innego rodzaju, bądź w innej ilości niż wskazane w karcie rejestracyjnej — powoduje odpowiedzialność, jak za zakładanie i używanie bez zarejestrowania.

Opłaty.

§ 10. (1) Osoba zarejstrowana uiszcza opłaty radiofoniczne od karty rejestracyjnej w wysokości, ustalonej w taryfie.

(2) Jeżeli kartę radiofoniczną uzyskano do dnia 15 włącznie danego miesiąca, opłaty radiofoniczne obowiązują od dnia 1 tegoż miesiąca, jeżeli zaś kartę uzyskano po dniu 15 danego miesiąca — od dnia 1 następnego miesiąca. Dotyczy to również zgłoszonych zmian w urządzeniach radiofonicznych odbiorczych, które powodują zmianę wysokości opłat radiofonicznych (§ 9 pkt 2).

(3) Opłaty nieuiszczone w terminie płatności podlegają egzekucji w trybie administracyjnym.

(4) Uiszczone opłaty zwrotowi nie podlegają.

§ 11. (1) Opłaty radiofoniczne należy uiszczać z góry, zależnie od życzenia abonentów, w ratach miesięcznych, kwartalnych, półrocznych lub rocznych, na początku każdego z tych okresów liczonych kalendarzowo. Opłaty radiofoniczne od

terminowych kart rejestracyjnych pobierane są z góry za cały okres trwania ważności tych kart.

(2) Opłaty należy uiszczać za pokwitowaniem do rąk doręczycieli pocztowych lub w kasie urzędu, który wydał kartę rejestracyjną, albo też przekazywać je temu urzędowi pocztą, umieszczając na odwrocie dokumentu wpłaty napis: „Opłata radiofoniczna za miesiąc . . . . 19. . r.".

Zwalnianie od opłat radiofonicznych.

§ 12 (1) Od opłaty radiofonicznej mogą być zwolnieni:

a) inwalidzi wojenni, którzy prócz zaopatrzenia z funduszów publicznych nie posiadają innych źródeł utrzymania;

b) osoby ociemniałe, które wykażą się świadectwem ubóstwa;

c) osoby i instytucje, pracujące naukowo w zakresie radiotechniki.

(2) Do wydawania bezpłatnych kart rejestracyjnych upoważnione są właściwe dyrekcje okręgu poczt i telegrafów.

(3) O ustaniu warunków powodujących wydanie bezpłatnej karty rejestracyjnej interesowani powinni bezzwłocznie zawiadomić właściwy urząd pocztowy pod rygorem odpowiedzialności za posiadanie urządzenia radiofonicznego bez zezwolenia.

Wygaśnięcie ważności karty rejestracyjnej.

§ 13. (1) Ważność bezterminowej karty rejestracyjnej wygasa wskutek zrzeczenia się, terminowej zaś — przez upływ czasu, na który została wydana; ważność karty rejestracyjnej wygasa również wskutek jej cofnięcia, w przypadkach prawem przewidzianych.

(2) Zrzekający się ważności bezterminowej karty rejestracyjnej zawiadamia urząd pocztowy (agencję), od którego uzyskał kartę rejestracyjną, przed 1 dniem miesiąca, od którego się zrzeka. W tym celu zrzekający się doręcza lub przesyła listem poleconym urzędowi pocztowemu (agencji) kartę rejestracyjną. Karta traci moc z dniem 1 miesiąca następującego po miesiącu, w którym zwrócono kartę.

(3) Z dniem wygaśnięcia ważności karty rejestracyjnej radiofoniczne urządzenie odbiorcze należy doprowadzić do stanu nieużywalności w sposób podany w § 16.

Koncesje.

§ 14. (1) Budowa i eksploatacja radiofonicznej sieci rozdzielczej jako przedsiębiorstwa wymaga uzyskania koncesji.

(2) O udzielenie koncesji ubiegający się powinien się zwrócić do Ministerstwa Poczt i Telegrafów.

(3) Warunki koncesji ustalone będą każdorazowo.

Przepisy techniczne.

§ 15. (1) Anteny powinny być tak budowane, by nie zakłócały innych komunikacji i aby była wyłączona możność przejmowania rozmów i sygnałów z przewodów telefonicznych i telegraficznych.

(2) Napowietrznych anten nie wolno mocować do stojaków i słupów przewodów elektrycznych i teletechnicznych.

(3) Anten nie wolno krzyżować z napowietrznymi przewodami prądu silnego i słabego oraz z antenami nadawczymi.

(4) Napowietrzna antena odbiorcza powinna być zaopatrzona w odgromnik (uziemiacz).

(5) Zarząd pocztowy może żądać ograniczenia długości napowietrznej anteny odbiorczej do 35 metrów między konstrukcjami wsporczymi.

Unieruchomienie urządzeń.

§ 16. (1) Przez unieruchomienie odbiornika radiofonicznego rozumie się usunięcie z niego lamp bądź detektora kryształkowego i odłączenie od anteny oraz od uziemienia.

(2) Przez unieruchomienie anteny napowietrznej rozumie się uziemienie przewodów nazewnątrz lokalu a co do anteny, z której jednocześnie i niezależnie korzysta kilka osób (wspólnej) — usunięcie z lokalu przewodu odgałęzionego od wspólnych przewodów anteny, albo też uniemożliwienie dostępu do końcowego punktu anteny w lokalu (np. przez nałożenie trwale zamkniętej pokrywki).

(3) Przez unieruchomienie radiofonicznego punktu odbiorczego rozumie się trwałe złączenie ze sobą w którymkolwiek miejscu przewodów tego punktu.

Kontrola.

§ 17. Karty rejestracyjne i radiofoniczne urządzenia odbiorcze podlegają kontroli organów legitymujących się upoważnieniem zarządu pocztowego.

Przepisy przejściowe i końcowe.

§ 18. (1) Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

(2) Wydane upoważnienia na prawo nabycia, założenia i użytkowania radiostacji odbiorczej zastępują karty rejestracyjne do dnia 1 stycznia 1937 roku.

(3) Abonenci radiofoniczni zarejestrowani przed dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, powinni do dnia 1 listopada 1936 r. zgłosić urzędowi (agencji) pocztowemu, który wydał upoważnienie, dane wymienione w § 5.

(4) Z dniem wejścia w życie roporządzenia niniejszego tracą moc obowiązującą § 4 i §§ 16 do 26 rozporządzenia Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 10 października 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 99, poz. 915).

Poz. 549. Oświadczenie rządowe z dnia 8 września 1936 r. w sprawie złożenia przez Finlandię dokumentu ratyfikacyjnego układu dotyczącego sygnałów morskich z dnia 23 października 1930 r.

Poz. 550. Oświadczenie rządowe z dnia 8 września 1936 r. w sprawie złożenia przez Grecję

dokumentu ratyfikacyjnego konwencji, dotyczącej wskazywania wagi na ciężkich przesyłkach, przewożonych na statkach, z dnia 21 czerwca 1929 r.

z 19 października Nr. 79 Rok 1936

Poz. 551. Dekret Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 10 października 1936 r. w sprawie zmiany rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu wojska.

Poz. 552. Obwieszczenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 17 września 1936 r. w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy o wyścigach konnych.

Na podstawie art. 4 ustawy z dnia 14 lipca 1936 r. o zmianie ustawy z dnia 22 czerwca 1925 r. o wyścigach konnych (Dz. U. R. P. Nr. 56, poz. 408) ogłaszam jednolity tekst ustawy z dnia 22 czerwca 1925 r. o wyścigach konnych (Dz. U. R. P. Nr. 74, poz. 512) z uwzględnieniem zmian, wprowadzonych ustawą z dnia 14 lipca 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr. 56, poz. 408) oraz wynikających z przepisów wydanych do dnia ogłoszenia jednolitego tekstu, a także z zastosowaniem nowej numeracji poszczególnych artykułów i ich części.

Załączony tekst jednolity nie obejmuje przepisów przejściowych, zawartych w art. 2 ustawy z dnia 14 lipca 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr. 56, poz. 408).

Załącznik do obw. Min. Roln. i Ref. Roln. z dnia 17 września 1936 r. (poz. 552).

USTAWA

z dnia 22 czerwca 1925 r.

o wyścigach konnych.

Art. 1.

Wyścigi konne są to publiczne próby koni, które mogą być urządzane jedynie w celu ulepszania rasy koni.

Art. 2.

(1) Urządzanie wyścigów konnych wymaga zezwolenia Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych.

(2) Zezwolenie na urządzanie wyścigów konnych może być udzielone jedynie zarejestrowanym towarzystwom popierania hodowli koni, których statuty odpowiadają wzorowi, ustalonemu przez Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych, i pod warunkiem, że członkowie tych towarzystw nie mogą z tytułu swego członkostwa otrzymywać z urządzania wyścigów żadnych korzyści osobistych i że wyścigi będą się odbywały ze ścisłym przestrzeganiem prawideł wyścigowych, ustalonych przez Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych.

(3) Zezwolenie może być wydane na określony termin lub bezterminowo i może być w każdym czasie cofnięte.

Art. 3.

(1) Jako organ opiniodawczy Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych w sprawach, dotyczących wyścigów konnych, zostaje powołany „Komitet do spraw wyścigów konnych".

(2) Przewodniczącego Komitetu wyznacza Minister Rolnictwa i Reform Rolnych.

(3) Skład Komitetu stanowią: 3 przedstawiciele Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych, 2 przedstawiciele Ministra Spraw Wojskowych, 1 przedstawiciel Ministra Skarbu, 1 przedstawiciel Ministra Spraw Wewnętrznych, prezes i dwóch delegatów stołecznego towarzystwa popierania hodowli koni, prezes i jeden delegat od każdego z pozostałych towarzystw popierania hodowli koni oraz pięciu hodowców koni pełnej krwi angielskiej, mianowanych przez Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych spośród kandydatów, przedstawionych przez organizacje rolnicze, zawezwane do tego przez Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych.

(4) Do zakresu działania Komitetu należy składanie Ministrowi Rolnictwa i Reform Rolnych wniosków i wydawanie opinii w sprawach, dotyczących publicznych prób koni w szczególności w sprawach koordynowania działalności poszczególnych towarzystw popierania hodowli koni co do terminów sezonów wyścigowych, warunków i wysokości przyznawanych na wyścigach nagród.

(5) Uchwały Komitetu zapadają większością głosów, w razie równości głosów przeważa głos przewodniczącego.

(6) Prezesi i delegaci towarzystw popierania hodowli koni oraz przedstawiciele hodowców pełnią swe czynności w Komitecie honorowo.

(7) Regulamin czynności Komitetu do spraw wyścigów konnych wyda Minister Rolnictwa i Reform Rolnych.

Art 4.

Za wejście na wyścigi konne mogą być pobierane opłaty na rzecz towarzystwa, urządzającego wyścigi. Wysokość tych opłat określa towarzystwo, urządzające wyścigi. Opłaty za bilety wejścia mogą być opodatkowane przez gminę, na której obszarze wyścigi się odbywają, na jej rzecz najwyżej do wysokości 30%.

Art. 5.

(1) Wzajemne zakłady (totalizator) mogą być urządzane za zezwoleniem Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych przez towarzystwa popierania hodowli koni na torach wyścigowych i tylko przy próbach koni galopem, w których o wyniku decyduje szybkość.

(2) Minister Rolnictwa i Reform Rolnych może zezwolić na urządzanie wzajemnych zakładów (totalizatora) przy próbach koni, określonych w ust. (1), również poza obrębem torów wyścigowych.

(3) Dochody towarzystw popierania hodowli koni z obrotów wzajemnych zakładów będą używane wyłącznie na pokrycie kosztów, związanych z urządzaniem wyścigów i wzajemnych zakładów, oraz na cele hodowlane, a w szczególności na: a) nagrody wyścigowe, b) premie wyścigowe, c) nagrody i premie na wystawach, pokazach i konkursach koni, d) kupno ogierów i klaczy pełnej krwi angielskiej i czystej krwi arabskiej, e) subwencjonowanie innych towarzystw wyścigowych, organizacji lub instytucji, mających na celu hodowlę koni, f) urządzanie i utrzymywanie torów wyścigowych i punktów kopulacyjnych dla koni pełnej krwi angielskiej i czystej krwi arabskiej.

Art. 6.

(1) Warunki funkcjonowania oraz organizacji wzajemnych zakładów (totalizatora), jak również sposób prowadzenia rachunkowości określi rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych.

(2) Zezwolenie, wydane na urządzenie wzajemnych zakładów, może Minister Rolnictwa i Reform Rolnych cofnąć w każdym czasie.

Art. 7.

(1) Od stawek we wzajemnych zakładach odliczane będą:

1) 9% na cele, określone w art. 5 ust. (3),

2) 3% na cele związane z hodowlą koni, stosownie do uznania Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych.

(2) Gmina, na której obszarze odbywają się wyścigi konne, może pobierać od stawek we wzajemnych zakładach lub od wygranych we wzajemnych zakładach podatek w wysokości nie przekraczającej 1%.

(3) Na rzecz Funduszu Pracy pobierana będzie od stawek we wzajemnych zakładach specjalna opłata w wysokości 1%.

(4) Poza określonymi w ustępach poprzedzających żadne odliczenia ani podatki lub opłaty od stawek i wygranych we wzajemnych zakładach pobierane nie będą.

Art. 8.

Budżet i rachunkowość towarzystw, urządzających wyścigi konne, a także i wzajemnych zakładów podlegają kontroli Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych.

Art. 9.

Prawo wydawania i ogłaszania programów wyścigowych należy wyłącznie do towarzystwa, urządzającego wyścigi.

Art. 10.

Towarzystwa popierania hodowli koni jako instytucje, mające na celu ulepszanie rasy koni i nie przysparzające swym członkom żadnych korzyści osobistych oraz dochodów, wolne są od podatku przemysłowego i dochodowego.

Art. 11.

(1) Kto:

1) urządza wyścigi konne, nie mając na to zezwolenia (art. 2),

2) ofiarowuje zakład lub bierze udział albo pośredniczy w zakładach, urządzanych wbrew przepisom art. 5 ust. (1) i (2), a pozostających w związku z wyścigami konnymi — podlega karze aresztu do trzech miesięcy i grzywny do 3.000 zł albo jednej z tych kar.

(2) Kto wydaje lub ogłasza programy wyścigowe bez zezwolenia towarzystwa, urządzającego wyścigi, podlega karze aresztu do jednego miesiąca i grzywny do 1.000 zł albo jednej z tych kar.

(3) Stawki w zakładach, urządzanych bez zezwolenia (art 5), ulegają przepadkowi.

(4) Orzecznictwo należy do powiatowej władzy administracji ogólnej.

Art. 12.

Wykonanie ustawy niniejszej powierza się Ministrowi Rolnictwa i Reform Rolnych, Ministrowi Sprawiedliwości i Ministrowi Spraw Wewnętrznych, każdemu w jego zakresie działania.

Art. 13.

Ustawa niniejsza zyskuje moc obowiązującą na całym obszarze Rzeczypospolitej Polskiej z dniem ogłoszenia.

Równocześnie tracą moc dotychczas obowiązujące postanowienia ustaw i rozporządzeń w przedmiotach, unormowanych tą ustawą.

II. Przedruki z Monitora Polskiego.

z 8 października Nr. 234 Rok 1936

Poz. 412. Zarządzenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 24 września 1936 r. o nadaniu umowie zbiorowej z dnia 6 czerwca 1936 r. mocy powszechnie obowiązującej dla wszystkich robót zduńskich (piecowniczych) na obszarze miasta Poznania i okolicy.

z 9 października Nr. 235 Rok 1936

Poz. 413. Obwieszczenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 24 września 1936 r. w sprawie podania o nadanie umowie zbiorowej z dnia 15 czerwca 1936 r., ustalającej warunki pracy i płacy w przemyśle budowlanym, mocy powszechnie obowiązującej dla wszystkich robót budowlanych na obszarze m. Inowrocławia i pow. inowrocławskiego.

z 10 października Nr. 236 Rok 1936

Poz 414. Zarządzenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 24 września 1936 r. o nadaniu umowie zbiorowej z dnia 19 lutego 1936 r. wraz ze zmianami, wprowadzonymi dodatkową umową z dnia 13 czerwca 1936 r., mocy powszechnie obowiązującej dla wszystkich przedsiębiorstw kaflarskich na obszarze powiatów: ostrowskiego,

krotoszyńskiego i kępińskiego w województwie poznańskim.

z 12 października Nr. 237 Rok 1936

z 13 października Nr. 238 Rok 1936

z 14 października Nr. 239 Rok 1936

Poz. 415. Obwieszczenie Urzędu Długów Państwa z dnia 6 października 1936 r. w sprawie wylosowanych Bonów Funduszu Inwestycyjnego.

Poz. 416. Obwieszczenie Urzędu Długów Państwa z dnia 2 października 1936 r. w sprawie wylosowanych numerów obligacji serii I 4% państwowej renty złotej.

z 15 października Nr 240 Rok 1936

Poz. 417. Obwieszczenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 6 października 1936 r. w sprawie zmian w składzie Brackiego Sądu Rozjemczego w Katowicach.

Poz. 418. Zarządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 3 października 1936 r. w sprawie zatwierdzenia herbu miasta Buska w powiecie stopnickim.

Poz. 419. Zarządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 3 października 1936 r. w sprawie zatwierdzenia herbu miasta Bielska.

Poz. 420. Zarządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 3 października 1936 r. w sprawie zatwierdzenia herbu miasta Rydzyny.

z 16 października Nr. 241 Rok 1936

Poz 421. Zarządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 3 października 1936 r. w sprawie zatwierdzenia herbu miasta Ostrzeszowa.

Poz. 422. Zarządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 3 października 1936 r. w sprawie zatwierdzenia herbu miasta Lublina.

Poz. 423. Zarządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 3 października 1936 r. w sprawie zatwierdzenia herbu miasta Wilamowic.

Poz. 424. Zarządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 3 października 1936 r. w sprawie zatwierdzenia herbu miasta Bydgoszczy

Poz. 425. Zarządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 3 października 1936 r. w sprawie zatwierdzenia herbu miasta Zgierza.

z 17 października Nr. 242 Rok 1936

Poz. 426. Zarządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 10 października 1936 r. w sprawie wyboru radców przez społeczne organizacje rolnicze do Rady Poleskiej Izby Rolniczej.

Poz. 427. Zarządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 10 października 1936 r. w sprawie wyboru radców przez społeczne organizacje rolnicze do Rady Wołyńskiej Izby Rolniczej.

Poz. 428. Zarządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 3 października 1936 r. w sprawie zatwierdzenia herbu miasta Tuchowa.

Poz. 429. Zarządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 3 października 1936 r. w sprawie zatwierdzenia herbu miasta Nieświeża.

Poz. 430. Zarządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 3 października 1936 r. w sprawie zatwierdzenia herbu miasta Mysłowic.

C.

Bibliografia.

I. WYDAWNICTWA ZALECONE.

„Katalog gotowych projektów ustępów, dołów gnilnych, gnojowni, śmietników i oczyszczalni — Inż. J. Mokrzycki.

Nakładem Samorządowego Instytutu Wydawniczego wydana została praca p. t. „Katalog gotowych projektów...“ w opracowaniu Inż. Jana Mokrzyckiego przy pomocy fachowej i pod ogólnym kierunkiem Referatu Techniki Sanitarnej Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

Wymieniona praca zawiera 73 gotowych projektów urządzeń sanitarnych, które Ministerstwo Spraw Wewnętrznych uznało za racjonalne pod względem techniczno-sanitarnym i nadające się do wykonania przy uwzględnieniu miejscowych warunków i obowiązujących przepisów.

Wydawnictwo to zasługuje na rozpowszechnienie, **zwłaszcza wśród rządowych i samorządowych władz budowlanych;** może ono ułatwić w znacznym stopniu zaprowadzenie racjonalnych urządzeń do usuwania nieczystości w osiedlach nieposiadających kanalizacji.

U w a g a: „Katalog“ w cenie 20 zł. do nabycia w Samorządowym Instytucie Wydawniczym, ul. Miodowa 6.

II. WYDAWNICTWA, INTERESUJĄCE ADMINISTRACJĘ SPRAW WEWNĘTRZNYCH.

„Terminarz czynności spełnianych przez zarządy gmin wiejskich i gminne kasy pożyczkowo-oszczędnościowe“. Wł. Szcześniak.

Wyszło drugie uzupełnione wydanie pracy p. t. „Terminarz czynności spełnianych przez zarządy gmin wiejskich i gminne kasy pożyczkowo-oszczędnościowe“ w opracowaniu Wł. Szcześniaka, sekretarza gminy w Puszczy Mariańskiej, pow. skierniewickiego.

„Terminarz“ jest szczególnie przystosowany do potrzeb gmin w województwach centralnych i może być pożyteczną pomocą dla zarządów gmin wiejskich.

Drukarnia Gaz. Adm. i P. P., Warszawa, Trębacka 11.